

La guerra dels tres poders

written by Josep Maria Loperena | 26 de gener de 2020

Des de fa poc temps, gràcies als savis de la tele, tothom coneix la teoria de la divisió dels tres poders de Montesquieu. El legislatiu, que està reservat a les Corts; l'executiu, que ostenta el Govern i, finalment, el judicial que és el que tenen els jutges per a dictar les sentències. En un estat de dret, aquests poders han de ser independents per evitar abusos i corrupcions, en especial prevenir que el legislatiu i l'executiu no convergeixen en una mateixa institució. Si això succeís el Govern podria promulgar i executar lleis absolutistes al seu antull, en interès del seu partit. Una corruptela que a Espanya s'arrossega des de la transició, d'ençà que els membres del Consell Superior del Poder Judicial van ser nomenats pels partits i no pels jutges.

Felipe González i el rei Borbó van suprimir la separació de poders, erradicant l'art 122 de la Constitució, per poder manar sense mesura. Felipe va reformar el poder judicial per exercir les funcions executives dels jutges. Els anteriors governs havien respectat –amb matisos– el cisma de Montesquieu. Va ser González qui va abolir l'article 66 de la Constitució i així va extingir els principis que garantien l'exercici democràtic, i posava l'executiu per sobre del poder judicial. Un nou despotisme il·lustrat imperaria a Espanya. Felipe podria governar tranquil. No sols fiscalitzaria el que tant inquietava a Joan Carles, la unitat d'Espanya, sinó que seria el braç executor de la justícia.

Aquella reforma constitucional de González, li va permetre a Rajoy abandonar la direcció de l'Estat posant-lo en mans de la judicatura. Les seves funcions polítiques més difícils i escabroses les fans el jutges. Actualment el CGPJ que presideix Carlos Lesmes, designat pel PP, és de majoria conservadora. La incapacitat i apatia de Rajoy per a resoldre els problemes de la seva competència, especialment el procés

independentista de Catalunya, el van impulsar a deixar en mans del TS el blindatge de la monarquia borbònica i la defensa de la unitat d'Espanya. Aquest procedir totalitari en ser acceptat, primer per l'instructor Pablo Llarena, i després per Manuel Marchena i la resta de magistrats del judici del procés, els va convertir en prevaricadors. El poder executiu va ser traspassat al poder judicial i es va oblidar que la resistència pacífica i la lluita popular en favor de les llibertats és, sense cap mena de dubte, el fonament del dret, la raó i l'origen més autèntic i verdader de totes les constitucions democràtiques.

Quan va ser nomenat Pedro Sánchez president de Govern, el CSPJ i les més altes instàncies de la justícia espanyola es van declarar en estat de guerra. Els jutges conservadors dels alts tribunals no estaven disposats al fet que el nou gabinet desbloquegés la seva aliança amb els populars. Va ser llavors quan van exigir a l'Executiu que Dolores Delgado, exministra de Justícia designada Fiscal General d'Estat per Sánchez, fos revalidada pel CSPJ. Delgado va guanyar la votació per majoria però aquest fet va ser el principi de la conflagració a sang i foc de la judicatura i la dreta junts, contra el Govern. A partir d'ara seran moltes les falòrnies i romanços que tornaran a sortir: l'homosexualitat a l'escola, la violència de gènere, els matrimonis gais, el 'piu parental' per evitar que els nens no vagin a classe de sexualitat i milers de judicis, com el del major Traperó, polititzats contra l'etern procés. El que no hi haurà al Parlament serà una lluita ferma, resistent i combativa contra la reforma del Codi Penal per part de l'oposició, perquè VOX només sap provocar i calumniar, Ciutadans reitera quatre discursos perduts en el temps, mentre que el PP, com única alternativa, segueix judicialitzant la política.

En un país de gossos, Sánchez ha de seguir marcant terreny. Ha de rellevar els jutges i delegats del CSPJ que hagin acabat la seva judicatura, per magistrats moderats i equitatius. Els

partits democràtics han de refrendar amb arguments aclaparadors les nicieses ultradretanes de VOX. Serà llavors quan el poble surti al carrer per hostilitzar al fanatisme i la intolerància.